

บทนำ

นางยืนอยู่ท่ามกลางความมืด แม้ว่ารอบด้านจะเริ่มสว่างขึ้นแต่กลับไร้ซึ่งสีสัน มีเพียงสีขาวและสีดำ นางอดขมวดคิ้วไม่ได้ขณะเงยหน้ามองไปรอบๆ

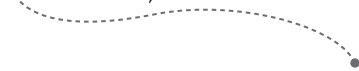
นี่เป็นเมืองที่นางไม่รู้จัก คึกคักและเจริญรุ่งเรือง ถนนหนทางมีผู้คนสัญจรไปมาขวักไขว่ แต่เพียงพริบตาเดียวทหารและม้าก็โผล่พรวดออกมาจากไหนไม่ทราบได้ ผู้คนพากันหลบหนีหัวซุกหัวซุนพลางเปล่งเสียงคร่ำครวญโศกเศร้าและเคลื่อนผ่านข้างกายนางไปเหมือนเงา

นี่คือความฝัน

พอเห็นเพียงสีขาวกับสีดำ นางก็รู้ทันทีว่านี่คือฝันบอกเหตุ

ภาพความโหดร้ายทารุณที่เต็มไปด้วยเลือดพาให้นางรู้สึกเหน็ดเหนื่อยยิ่ง แต่นางไม่มีทางเลือกที่จะถอนตัวหลบหนีไป จับพลันนั่นเอง นางเห็นเงาร่างอันคุ้นเคยท่ามกลางประชาชนเหล่านั้น

• *ภรรยาแทนคุณ*

ทหารและม้ากำลังมุ่งตรงไปยังเงาร่างนั้น ทำให้นางอดวิ่งไปข้างหน้า
ไม่ได้ ทว่าสภาพแวดล้อมรอบด้านกลับเคลื่อนผ่านข้างลำตัวไปอย่างรวดเร็ว
นางไม่มีเรี่ยวแรงจะหยุดยั้ง ได้แต่ยื่นมองเงาร่างนั้นถูกทหารม้าเหยียบย่ำ...

7

"ไม่!"

ฉับพลันนางลิมตาตื่นและลุกขึ้นนั่ง ทัวร่างเต็มไปด้วยเหงื่อเย็นที่
ผุดซึ่มไม่หยุด ร่างกายยังคงสั่นเทา

"เป้าเอิน?"

เสียงอันคุ้นเคยร้องเรียกอยู่นอกประตู นางค่อยๆ หันไปมองเงาร่างที่
ถูกแสงเทียนวูบไหวบนโต๊ะจับแน่นให้เห็นเค้าโครง

"...ซีหมีง ข้าไม่เป็นไร" นางที่เพิ่งตื่นจากฝันร้ายยังคงรู้สึกหวาดกลัว
ขณะเอนพิงเสาเตียงอย่างอ่อนแรงและสุดหายใจเข้าเพื่อสงบจิตสงบใจ
ผ่านไปครู่ใหญ่ นางจึงเอ่ยถาม "ซีหมีง ตอนนี้เป็นเวลาใดแล้ว"

เงาซีหมีงเป็นพี่ชายบุญธรรมของนางและเป็นองครักษ์פקศาสตรา
อันดับหนึ่งที่จักรพรรดินีพระราชทานให้นาง

ในฐานะราชเลขาธิการหญิงคนแรกของราชวงศ์ซีอิ่น นางได้สร้างศัตรู

ไว้นับไม่ถ้วน ชักนำภัยร้ายที่อาจถึงแก่ชีวิตมาสู่ตัวเองครั้งแล้วครั้งเล่า โชคดีที่ความฝันทำให้นางสามารถเตรียมการป้องกันไว้ก่อน กอปรกับการคุ้มครองอารักขาอย่างแน่นหนาทำให้นางรอดพ้นจากเคราะห์ภัยเหล่านั้นมาได้

"จวนจะยามสี่* แล้ว เจ้าจะพักต่ออีกสักหน่อยหรือไม่ เจ้าเพิ่งจะกลับมานอนพักได้ไม่ถึงสองชั่วยาม" เสียงของเฉาซีหมิงดังอยู่หน้าห้อง

"ไม่ละ ข้าต้องตื่นและเตรียมตัวเข้าวัง" นางลูบไบหน้า "ประชุมเข้าวันนี้จะมีเหตุการณ์สำคัญ"

"เกี่ยวกับเรื่องที่เจ้าเข้าวังเมื่อคืนหรือ"

เมื่อคืนในวังมีงานเลี้ยงฉลอง จักรพรรดินีมีรับสั่งให้นางเข้าวัง โดยเฉพาะ กว่านางจะได้กลับจวนก็ล่วงเข้ายามสองแล้ว ดังนั้นเขาจึงไม่ได้ถามนางว่าเกิดอะไรขึ้นในงานเลี้ยงนั้นกันแน่

ลงเป้าเอ็นแค้นเสียงหัวเราะพลางลุกขึ้นยืน นางเดินไปหน้าตู้เสื้อผ้า แล้วหยิบชุดขุนนางออกมา "นั่นเป็นงานเลี้ยงที่หึงเหมิน** ที่ต้องการบีบให้ชูจิ้งอิ่นแต่งภรรยา"

ชูจิ้งอิ่นเป็นวานิชหลวงตราตั้งแห่งซีอิ่น เขาเดินทางไปที่ทุกแคว้นแคว้น สร้างโอกาสทางการค้ามหาศาลให้ซีอิ่น และนำข้อมูลลับจากแคว้นต่างๆ กลับมาด้วย จึงเป็นบุคคลสำคัญที่ได้รับความไว้วางใจจากเชื้อพระวงศ์มา

* ในสมัยโบราณชาวจีนแบ่งเวลาในตอนกลางคืนออกเป็นห้ายาม โดยยามแรกหมายถึงเวลา 19.00 น. ถึง 21.00 น. ยามสี่คือเวลา 01.00 น. ถึง 03.00 น.

** งานเลี้ยงที่หึงเหมิน เป็นสำนวนจีน หมายถึงงานเลี้ยงที่หวังปองร้ายแก่ผู้มาร่วมงาน มีที่มาจากเหตุการณ์ในสงครามฉู่-ฉันเมื่อ 206 ปีก่อนคริสตกาล โดยภายหลังสิ้นสุดราชวงศ์ฉิน เชียงอู๋จากรัฐฉู่และหลิวปังจากรัฐฉันได้แย่งชิงความเป็นใหญ่กัน ต่อมาหลิวปังสามารถโจมตีและยึดเมืองเสียนหยางซึ่งเป็นศูนย์กลางอำนาจได้ก่อน เชียงอู๋จึงวางแผนจัดงานเลี้ยงฉลองให้กับความสำเร็จของหลิวปังที่หมู่บ้านหึงเหมินและชุมนุมกำลังทหารไว้โดยมีเจตนาลอบสังหารอีกฝ่าย ทว่าภายหลังหลิวปังหนีเอาตัวรอดได้ด้วยไหวพริบ

โดยตลอด

ส่วนเรื่องการสมรสของชูจิ่งอิ่น เหตุที่จักรพรรดินีทรงต้องบังคับ ก้าวก้าวเช่นนี้ นอกจากเพราะฐานะอันสูงศักดิ์ของเขาแล้ว ยังเป็นเพราะชิวอิ่น มีกฎหมายข้อหนึ่งที่บัญญัติว่า...บุรุษที่อายุครบยี่สิบห้าปีและสตรีที่อายุ ครบยี่สิบปีจะต้องแต่งงาน

อันที่จริงชูจิ่งอิ่นเคยมีคู่หมั้นมาก่อนแล้ว นางเป็นพระขนิษฐาบุญธรรม ของจักรพรรดินีองค์ปัจจุบัน นางคือเสวียนเหยา กวง แต่สามปีก่อน เสวียนเหยา กวงกลับหายตัวไปอย่างไรร่องรอย ตามหาอย่างไรก็ไม่พบ ในที่สุดจึงได้ข้อสรุปว่านางสิ้นชีพไปแล้ว ชูจิ่งอิ่นที่อายุครบยี่สิบห้าปีแล้ว ในตอนนั้นอ้างเหตุเสียใจที่สูญเสียคู่หมั้นและขอไว้ทุกข์เป็นเวลาสามปี

สามปีให้หลัง เพื่อเป็นการหลบเลี่ยงสมรสพระราชทาน เขาจึง แต่งสาวงามคนหนึ่งซึ่งมาจากแคว้นหนานเซ็ง แต่ใครเลยจะคิดว่าเพียงไม่ถึงสองเดือนก็ต้องมีเหตุหย่าร้างเพราะภรรยาของเขาคบชู้

ดังนั้นบัดนี้จักรพรรดินีจึงไม่ยอมพลาดโอกาสอันดีที่จะพระราชทาน สมรสให้เขา เพราะอย่างไรเสียการจับคู่บุคคลที่ทรงไว้วางพระทัยให้ครองคู่ กับชูจิ่งอิ่นมีแต่จะทำให้สองฝ่ายผูกสัมพันธ์ลึกซึ้งกว่าเดิม

"เขาคดกลงแล้วหรือ"

"ยัง" ดงเป้าเอนแตงตัวอย่างรวดเร็ว นางรวบผมยาวและประดับหมวก บูนนาง

"อ้อ...เช่นนั้นฝ่าบาทจะต้องพระราชทานสมรสในช่วงประชุมเข้าวันนี้ แน่"

"ใช่แล้ว" นางหลุบตา รู้สึกราวกับฝันร้ายเมื่อครู่ยังคงกดทับจิตใจ

สมัยเป็นเด็กนางได้แต่รู้สึกหวาดกลัว แต่ภายหลังนางค้นพบว่านางสามารถหยุดยั้งฝันร้ายไม่ให้เกิดเป็นจริงโดยขอเพียงหาคนมารับเคราะห์ที่แทนก็จะสามารถช่วยเหลือคนที่ประสบเคราะห์ในฝันให้รอดพ้นจากอันตรายนั้นได้

เหตุที่จักรพรรดินีมีรับสั่งให้นางเข้าวังเมื่อคืน หากจะกล่าวว่าการต้องการให้นางเกลี้ยกล่อมชูจิ่งอินให้ยอมรับสมรสพระราชทาน มีผู้กล่าวว่าจักรพรรดินีทรงใช้เรื่องนี้ทำข้อตกลงกับนาง เป็นการบอกให้นางช่วยกวาดล้างผู้คิดคดทรยศทางอ้อม อีกทั้งตอนนี้นางยังต้องการ 'ตัวตายตัวแทน' สักคนพอดี ดังนั้นเห็นทีนางคงต้องยอมรับการแต่งงานครั้งนี้เสียแล้วละ

ช่วงประชุมเช้า งบประมาณสิ้นสวมชุดขุนนางสีขาวนวลปักกลดลายกิเลนสีดำและคาดเอวด้วยเข็มขัดยศสีดำ ขับเน้นให้ร่างสูงโปร่งของนางยิ่งดูผอมบาง ผมยาวถูกมุ่นเป็นมวย ดวงหน้าเล็กงามผุดผาดมีขนาดเพียงฝ่ามือ รอยแผลเป็นขนาดเท่าเหรียญทองแดงตรงหน้าผากเป็นรอยต่างพร้อยเพียงจุดเดียวบนใบหน้า

น้อยนตาเรียบวางดวงมหรือลงอย่างสบายใจ นางยืนอยู่ในตำแหน่งที่เขียนเทียนตรงตำแหน่งที่ใกล้ขิดจักรพรรดินีมากที่สุดพลางมองเหล่าขุนนางฝ่ายบุ๋นและฝ่ายบู๊ด้านล่างยื่นถวายฎีกา

จวบจนฎีกาทั้งหมดถูกถวายขึ้นมาเรียบร้อยแล้ว ชั้นที่เบิกตัวจึงก้าวเข้ามาในตำแหน่งและกล่าวรายงาน "ทูลฝ่าบาท วาณิชหลงชูจิ่งอินมาถึงแล้วพะยะคะ"

ลุงเป้าเอนได้ยืนดั่งนั้นก็ทอดสายตามองไปนอกตำหนักและเห็นชูจ้งอินยืนรออยู่แล้ว

"เรียกตัวเข้ามา" เสวียนอวีนโบกมือ

"เชิญวานิชหลวงชูจ้งอินเข้าเฝ้า!" ชั้นที่ประกาศเสียงสูง

ลุงเป้าเอนมองชูจ้งอินค่อย ๆ ก้าวเข้ามา ชายหนุ่มอยู่ในชุดคลุมผ้าดั้นสีน้ำเงินเข้มสวมทับด้วยเสื้อแขนครึ่งท่อนสีขาวนวลขับเน้นเรือนร่างสูงใหญ่ของเขา ฝมยวาวถูกมัดรวบไว้ เครื่องหน้าคมคายโดดเด่น ทว่านัยน์ตากลับลึกล้ำยากจะคาดเดาความคิด

"ชูจ้งอินถวายบังคมฝ่าบาท" เขาเดินตรงเข้าไปกลางตำหนักและประสานมือทั้งสองข้าง

ด้วยตำแหน่งวานิชหลวงของซีอินกอบรรกับรัฐจักรพรรดินีมายาวนานถึงยี่สิบปี ทำให้เขากับจักรพรรดินีมีไมตรีฉันพี่ชายกับน้องสาว ชูจ้งอินจึงได้รับอภิสิทธิ์ให้ไม่ต้องคุกเข่าเมื่ออยู่ต่อหน้านาง

"รู้หรือไม่ เราเรียกเจ้าเข้าวังในวันนี้ด้วยเหตุใด" เสวียนอวีนมองเขาอย่างนิ่งสนุก

"ขอฝ่าบาทโปรดพระราชทานสมรสเถิด" ชูจ้งอินไม่อ้อมค้อม แต่เอ่ยปากในสิ่งที่นางคิดอยู่ที่ทันที

หากพูดไปพูดมาก็คือจะพระราชทานสมรสให้เขามีโชหรือ สิ่งที่ต้องมาถึงย่อมหลีกเลี่ยงไม่พ้น เขาเองก็ไม่คิดจะหลบหนีด้วย แล้วจะเป็นไรไปเล่า

"ดี ในเมื่อเจ้าตรงไปตรงมาเช่นนี้ เราจะส่งเสริมเจ้าเอง" เสวียนอวีนยกมุมปากขึ้นระบายยิ้มพลางเบนสายตาไปยังเหล่าขุนนางฝ่ายบุนและ

เสริมสร้างรากฐานให้ผู้อื่นมีความเป็นปึกแผ่นมั่นคงและร่วมเย็นมากยิ่งขึ้น"

"ใช่พะยะคะ ฝ่าบาท นี่นับเป็นโชคดีของราชวงศ์"

ขุนนางฝ่ายพระสวามีกล่าวสนับสนุนอย่างเต็มที่ แต่ชูจ้งอิงกลับ
ไม่ใส่ใจสิ่งใด ขนตายาวหลบลอง สีหน้าเฉยเมยราวกับวิญญูณได้ออกจาก
ร่างไปแล้วแม้ร่างกายยังยืนอยู่กลางตำหนัก

กงเป่าเินเห็นเหตุการณ์ทั้งหมด คิ้วงามเล็กน้อย จนกระทั่ง
ได้ยินจักรพรรดินีตรัสว่า "ในเมื่อทุกท่านต่างคิดแบบนี้ เช่นนั้น..."

"ฝ่าบาท" กงเป่าเินรีบหันหน้าไปทางจักรพรรดินีและเอ่ยปากพร้อม
รอยยิ้ม

"หรือว่าท่านคงไม่เห็นด้วย" เสวียนอวินเล็กคิ้วรวอให้นางพูดต่อ

"ฝ่าบาทไม่ทรงคิดว่ามีบุคคลที่เหมาะสมยิ่งกว่านั้นหรือพะคะ"

"ใครกัน"

กงเป่าเินยังคงแยมยิ้มขณะเหลือบมองชูจ้งอิงที่ทำเหมือนเรื่องนี้
ไม่เกี่ยวกับตัวเอง "ข้าน้อยเองพะคะ"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)